

Nieuwsbrief 26 – december 2008

Beste Niños donateurs,

In deze nieuwsbrief kunt u lezen over de opening van ons vijfde kinderrestaurant in Huasao. Over de voorbereidingen, de bijzondere tocht door de Andes met de paarden om de huizen van de kinderen te bezoeken in hun comunidades en de picknick die we hebben georganiseerd om de nieuwe kinderen met de andere 500 kennis te laten maken.

Over dit alles en meer vertellen we u graag in deze 26ste nieuwsbrief van onze Stichting.

Wat we ook doen in elke nieuwsbrief en waarvan we weten dat sommige van u het overbodig vinden, maar waar wij van vinden het nooit genoeg te kunnen zeggen en benadrukken, is u allen heel hartelijk danken voor alles wat u voor ons heeft gedaan het afgelopen half jaar.

Het was weer fantastisch te merken hoeveel betrokkenheid er is geweest. We noemen nooit mensen bij naam omdat we vinden dat alle kleine en grote donaties en inspanningen net zo veel waard zijn en het te veel zou zijn u allemaal op te noemen. Hopelijk heeft u daar begrip voor.

We zijn trots op het hebben van onze donateurs en hoewel we vinden dat de kinderen zelf geen 'dank je wel' hoeven te zeggen aan iedereen die ons steunt, willen wij dat graag namens de kinderen doen. Dit wil overigens niet zeggen dat ze niet dankbaar zijn want dat is zonder enige twijfel af te lezen van hun blijde gezichtjes als ze bij ons binnenkomen, elke dag weer opnieuw.

Zoals heel veel mensen zijn ook wij heel erg verontrust over de berichten over de financiële crisis en zijn bang dat als u ergens op moet korten in uw budget dat als eerste goede doelen zullen zijn, zoals wij. We kunnen alleen maar hopen dat dat niet het geval is. Vele mensen zijn ons door de jaren heen trouw gebleven door dik en dun, om die reden hebben we het ook aangedurfd te groeien zoals we gedaan hebben. Hopelijk begrijpt u dat wij zonder uw steun onze kinderen die fijne en veilige plek niet kunnen bieden en uw donaties nodig hebben om zowel de kwaliteit als de kwantiteit van onze projecten te kunnen blijven garanderen.

Door middel van onze nieuwsbrieven proberen we u een goed beeld te geven van hoe onze kinderen en medewerkers leven zodat u zelf kunt bepalen hoe belangrijk uw hulp is.

En als laatste willen wij u uiteraard namens onze 84 medewerkers en 592 kinderen een hele gezellige Kerst en een ongelofelijk gelukkig 2009 toewensen!!!

Jolanda van den Berg - Cusco, december 2008

Opening vijfde kinderrestaurant!!

Eindelijk was het dan zo ver. 11 augustus 2008, de opening van ons nieuwe kinderrestaurant. Al maandenlang waren we druk met de voorbereidingen geweest. Vicky met haar groep tutoras en profesoras in de vorm van spelletjes en een dagprogramma. Er was overal aan gedacht, zelfs een uitleg in de wc met tekeningetjes hoe de wc gebruikt moest worden. Veel kinderen uit de dorpen weten niet dat een wc is om op te gaan zitten en gaan dan met hun modderschoentjes op de rand staan wat de wc natuurlijk zo smerig maakt dat de kinderen die wel weten hoe ze de wc moeten gebruiken ook niet meer gaan zitten. Uit ervaring weten we inmiddels dat die tekeningetjes dus heel functioneel zijn.

Veronice had met haar groep uit de keukens een fantastische maaltijd gemaakt en als toetsjes hadden we slagroomsoezen om het extra feestelijk te maken. Het restaurant was vrolijk versierd en grote bossen rode en oranje gladiolen stonden op de bar van de open keuken. We hadden ook de burgemeester, leraren en directrice van de dorpsschool uitgenodigd.

De selectie van de kinderen hadden we samen met de school gedaan omdat die wist waar de kinderen precies vandaan komen en ook onder welke omstandigheden ze leven. We hadden besloten om te beginnen met 60 kinderen en uiteindelijk uit te breiden tot 120. De kinderen waar we vooral interesse in hadden waren de kinderen uit de comunidades die hoog in de bergen wonen waar geen scholen zijn en om die reden naar beneden komen om naar school te kunnen gaan. Deze kinderen komen uit hele arme families die vaak alleen maar een stukje land hebben om hun eigen eten te verbouwen maar verder niets hebben.

Onze gedachte was dat deze kinderen heel verlegen zouden zijn en het dus een tijd zou duren om hun vertrouwen te winnen en echte vriendschap met ze te kunnen hebben. Niets bleek minder waar.

Om half twee was het eindelijk zo ver. We stonden te wachten in de deur en in de verte zagen we een enorme rij onze kant opkomen met voorop de directrice van de school. Meteen al zagen we dat dat niet alleen maar 60 kinderen waren maar veel meer. Vicky had een lijst met de namen en toen de kinderen voor de deur stonden is ze die een voor een gaan afroepen. Heel veel kinderen die niet op de lijst stonden wilden ook heel graag naar binnen, maar gelukkig weten we uit ervaring dat we ons aan onze regels moeten houden anders is er geen houden meer aan en zullen er elke dag rijen met kinderen voor de deur staan die naar binnen willen. Heel triest maar we kunnen maar één ding tegelijk doen. We hebben uitgelegd aan de kinderen die niet op onze lijst stonden dat we gaan uitbreiden en dat ze mogen inschrijven en we gaan kijken wanneer en wie er toegelaten zullen worden. Natuurlijk willen we ze allemaal het liefst helpen en wie weet is het in de toekomst mogelijk nog meer kinderen in Huasao te helpen en niet alleen de 120 die we in het nieuwe restaurant kunnen plaatsen. Bij de selectie kijken we naar de omstandigheden waaronder ze leven en met wie. Aan de hand daarvan kijken we wie het het hardste nodig heeft. We gaan thuis kijken en met de ouders of verzorgers praten. Dat is de enige manier om erachter te komen of onze hulp werkelijk nodig is omdat als we dat niet doen iedereen zijn kinderen wel bij ons wil inschrijven, zelfs mensen die het helemaal niet nodig hebben.

Toen we de zestig ingeschreven kinderen eenmaal binnen hadden zijn we eerst naamplaatjes uit gaan delen en hebben alle medewerkers en Jolanda zich voorgesteld aan de kinderen. De kinderen waren zeer opgewonden en vonden alles prachtig. In de weken voor de opening hadden de tutoras van de bestaande restaurants kaarten gemaakt met 60 van onze kinderen die al jaren bij ons zijn om uit te leggen wie zij waren en hoe het is om in ons kinderrestaurant te komen. Ook hadden we wat informatie gegeven over elk nieuw kind, hoeveel broertjes en zusjes hij/zij had en waar hij/zij woonde. Het werden hele bijzondere brieven waar wij bij het voorlezen aan onze nieuwe kinderen zelf soms een brok van in onze

keel kregen. De brief gaven we uiteindelijk aan het nieuwe kind met de opdracht dat hij of zij de bewuste schrijv(f)er(ster) op moest zoeken bij onze aankomende kennismaking een maand later met onze andere 500 kinderen.

Daarna kregen de kinderen het feestmaal met gebraden kip uit de oven, aardappelpuree en salade en natuurlijk de slagroomsoes die ze nog nooit van hun leven hadden gezien. Die soezen zijn inmiddels traditie geworden in de andere restaurants omdat we op de verjaardag van Jolanda altijd slagroomsoezen uitdelen.

We hadden nog een verrassing, maar eerst kregen de kinderen een rondleiding langs de douches, wc's, wasbakken, speeltuin en medicinale tuin. Ze vonden alles prachtig en keken hun ogen uit.

Tijdens de rondleiding kwam de burgemeester, die later was omdat hij een andere opening had van een bedrijf. Hij was niet alleen gekomen, maar had het halve gemeentehuis van Orpesa (gemeente waar Huasao onder valt) meegenomen. Acht mannen en vijf vrouwen liepen ons terrein op en wisten niet wat ze zagen. De kinderen vonden het heel bijzonder dat de burgemeester op bezoek kwam en waren daar heel opgewonden over. Samen met de kinderen en de burgemeester hebben we de rondleiding afgemaakt en daarna met elkaar iets gedronken. De burgemeester had ook een journalist van het plaatselijke tv-kanaal meegenomen en meteen werd er ter plekke een interview afgenomen waarin Jolanda met de burgemeester samen vertelde waar dit project over ging en hoe ontzettend dankbaar de gemeente is voor dit kinderrestaurant. De kinderen zaten op de achtergrond te giechelen terwijl Jolanda druk alles aan het uitleggen was. Na afscheid van de burgemeester te hebben genomen kon eindelijk de verrassing worden uitgedeeld. Voor elk kind hadden we een oranje rugzak met ons logo van de stichting erop en hun naam. De kinderen waren helemaal door het dolle en konden niet wachten om hun rugzak in ontvangst te nemen. Na nog een filmpje van 15 minuten gekeken te hebben van Knabbel en Babbel in het Spaans namen we tevreden afscheid van de kinderen. Vrolijk huppelend zagen we ze de bergen in verdwijnen met hun oranje rugzakjes op, heftig zwaaiend en roepend; 'gracias, hasta mañana' (bedankt en tot morgen)!!!

Zielige kinderfoto's

Wat wij regelmatig merken is dat mensen vragen na het zien van onze foto's met vrolijke kinderen of de hulp wel echt nodig is. Graag willen we daar iets over zeggen in deze nieuwsbrief.

Wat voor ons altijd heel belangrijk is, is de kinderen laten zien dat we ze respecteren als kind en als medemens. Het is voor ons altijd erg moeilijk om te zien dat vele toeristen op zoek zijn naar vakantiekiekjes van zielige kindergezichten, liefst huilend, met snottebellen, vies en verwaarloosd. Wat het gevolg daarvan is, is dat de moeders de kinderen soms bewust niet goed verzorgen omdat dat meer geld oplevert dan met een gewassen kind op straat te gaan bedelen of snoepjes te verkopen. Wij vinden dat heel triest en willen graag als stichting een voorbeeld zijn door te laten zien dat deze gang van zaken niet nodig is om donaties te kunnen ontvangen. Daar zijn naar onze mening geen zielige kinderfoto's voor nodig, maar gewoon verhalen uit het leven van onze kinderen, medewerkers of maatschappij. Wij willen graag de echte verhalen aan u vertellen en u laten zien dat uw hulp nodig is, gewoon omdat de kinderen er hier helaas in veel gevallen erg slecht aan toe zijn, ook al hebben ze schone gezichtjes en schoenen aan. Veel verlaten en verwaarloosde kinderen waar het aan de buitenkant zo op het eerste gezicht niet aan te zien is, maar gelooft u ons maar, ook deze vaak ontzettend moedige kinderen, hebben uw hulp net zo hard nodig als die met vieze gezichtjes op straat. In de twaalf jaar dat we nu ons project in Peru hebben, hebben we nog nooit gekozen voor zielige kinderfoto's om donaties te kunnen krijgen. Wij zijn er trots op dat dat blijkbaar niet nodig is en dat er gelukkig mensen zijn die geen zielige kinderfoto's nodig hebben om in te zien dat de hulp echt noodzaak is. Onze kinderen verdienen het om alleen maar op hun mooiste op de foto te gaan!

Tocht met de kinderen te paard door de Andes

Natalia, Hilda, Abel, Yaneth en Luis wonen heel hoog in de bergen boven Huasao. Huasao is het waarzeggersdorp onderaan de heilige berg Pachatusan, waar we ons vijfde kinderrestaurant hebben gebouwd. Toen we onze deuren hadden geopend om nieuwe kinderen in te schrijven waren ook de ouders van deze kinderen naar beneden gekomen. Josephina de moeder van Hilda, een mooie jonge vrouw met diep zwarte ogen en lange dikke vlechten kwam als eerste aan onze tafel zitten. Ze was erg verlegen en sprak alleen maar Quechua; de oude Indianentaal, waardoor Vicky voor Jolanda moest vertalen. Ze was erg blij dat haar dochter bij ons mocht komen en nodigde ons uit om bij haar langs te komen thuis. Josephina woont met haar gezin 2 uur lopen bij Huasao vandaan de berg op en in eerste instantie bedankten we haar hartelijk voor de uitnodiging en besloten er even over na te denken of we dat echt zouden doen. Toen alle kinderen waren ingeschreven en we best veel kinderen hadden die net als Josephina met haar gezin ver weg woonden in een van de comunidades; woongemeenschappen, hebben we besloten een dag te prikken om met de paarden de huizen van de kinderen te bezoeken.

Onze medewerkers Jose (leraar schooltuintjes en medicinale plantenexpert) en Pedro (medewerker van ons hotel en paardenverzorger) zouden met Vicky en Jolanda meegaan. De rit zou ongeveer twee uur duren, en nadat we vier paarden en de pony hadden gezadeld, moest de indeling gemaakt worden wie met wie op het paard zou gaan. De twee jongens wilden samen op de pony en Pedro, Vicky en Jolanda namen ieder een kind voorop en Jose had de picknickmand en andere bagage aan zijn paard gebonden. De kleine Natalia van 6

jaar klampte zich vast aan het been van Jolanda en fluisterde in haar oor dat ze graag met haar op een paard wilde.

We zouden vier comunidades (woongemeenschappen) bezoeken. In de Andes hebben de comunidades namen in Quechua (oude Inca taal) en door de benaming weten de bewoners ze te vinden. De comunidades die we zouden bezoeken heten Patacancha (boven het veld), Llaullicancho (plek waar de stekel Llaulli plant groeit), Q'ewar (dubbele afslag) en Ccayllapata (plek van de onweerflits).

Cusco, waar wij wonen, ligt op 3300 meter en de comunidades waar de kinderen wonen ligt op ongeveer 3800 meter. Het duurt heel lang om er te komen omdat de bergen heel steil zijn en we langs de zijpaden van de berg omhoog moesten.

De kinderen gaan zelf vaak van de weg af om een kortere weg naar huis te nemen, maar dat betekent op vele stukken op handen en voeten omhoog omdat het gewoon te steil is. Wij hadden maar gekozen voor de paden, hoewel sommige stukken het woord pad niet mochten hebben eigenlijk.

De tocht door de bergen was ongelooflijk mooi. Langs rotsen, afgronden en groen gele valleien. De bijna zwart zongebrande beentjes met modder van Natalia bungelden langs de buik van Aguila; het paard van Jolanda. Haar ojetas (autobandenslippers) zaten strak om haar voetjes geklemd en het was te zien dat die al heel lang niet vervangen waren. Natalia was heel verlegen en als Jolanda iets vroeg onderweg over de natuur dan draaide ze zich

een klein beetje om, om vervolgens heel verlegen lachend het antwoord op de vraag te geven, Jolanda aankijkend met haar prachtige zwarte ogen onder haar rieten hoedje. Hoe hoger we de bergen in gingen hoe meer Natalia zich op haar gemak begon te voelen. De huizen beneden waren allang uit zicht en het enige uitzicht dat we hadden waren de enorme bergen van de Andes. Bij elke bocht die we maakten had Natalia een ander verhaal. Ze herkende alle planten en bomen waar we voorbij kwamen en wist van elke plant waar die voor was. 'Mira (kijk) Jolita', zei ze dan 'dit is Chyrichiry en als je dat mengt met een andere plant die Maycha heet dan heb je een medicijn tegen pijn als je je gestoten hebt of voor je vader als hij op zijn duim heeft geslagen. En kijk daar groeit Ayrapampa, dat pluk ik altijd met mijn moeder op zaterdag en daar maken we limonade van'.

Aangezien het nieuwe kinderrestaurant al enige weken open was vroeg Jolanda hoe Natalia het vond bij ons. Natalia begon te glunderen en vertelde dat het heel fijn was en dat nu ook haar moeder meer van haar was gaan houden. Toen Jolanda haar verbaasd aankeek vertelde ze dat ze van haar moeder regelmatig, als er geld was tenminste, 10 of 20 cent meekreeg om een koek of broodje te kopen als ze uit school kwam, beneden in het dorp, zodat ze niet met een lege maag de twee uur durende wandeling omhoog naar huis met een lege maag hoefde te maken. Nu ze bij ons eten kreeg bracht ze steeds het muntje weer terug naar huis en knuffelde haar moeder haar elke keer met een enorme glimlach als ze het muntje terug gaf. Toen vertelde ze dat een jaar geleden haar moeder heel erg ongelukkig was en maandenlang elke dag huilde. Ze vertelde dat ze vier oudere broers had maar ook een klein zusje had gehad die dood was gegaan. Het zusje was op een dag met een van de grote broers meegegaan de bergen in waar hij hout zou gaan hakken voor het keukenvuur om mee te koken. Toen hij terug kwam zagen ze al van ver dat hij huilde en zijn kleine zusje levenloos in zijn armen lag. Haar moeder rende er naartoe, maar het meisje was al overleden. Natalia wist niet wat er precies gebeurd was, maar wel dat haar vader haar zusje zelf begraven heeft. Toen Jolanda vroeg hoe oud haar zusje was zei ze dat niet te weten, maar wel dat ze net kon lopen en begon te praten.

De anderen liepen met de paarden voor en achter ons. Abel en Luis op de pony gingen het snelst van allemaal en lagen dubbel van het lachen omdat wij soms moeite hadden langs de steile bergpaden te klimmen met de paarden. Het paard van Vicky had het heel zwaar omdat Vicky behoorlijk zwaar is en dan ook nog met Hilda voorop. Toen we de kinderen vroegen hoe ver nog lachten ze allemaal tegelijk en zeiden nog maar heel even, elkaar schuin aankijkend. Dat heel even was nog bijna een uur langer, maar toen zagen we opeens de eerste huisjes in zicht.

De moeders van Abel en Luis kwamen ons tegemoet rennen. Twee kleine dorpsvrouwjes met kleurige kleding. De moeder van Abel had zeker wel 6 rokken over elkaar heen aange trokken. Beide moeders met dezelfde ojotas (autobandenslippers) als Natalia. Meteen werd Jolanda tegen de borst van de moeder van Luis getrokken en met betraande ogen bedankte ze haar voor wat we voor de kinderen van de comunidades hadden gedaan.

Ze liet ons haar huis zien en daarna bedankte ook de moeder van Abel die wat meer verlegen was. De comunidad was niet meer dan zes huizen. Dat was alles en ze vertelde dat de volgende comunidad 10 minuten omhoog was. Natalia keek Jolanda al blij aan want die kon niet wachten om haar huis te laten zien. Nadat we de moeders gedag hebben gezegd gingen we verder. De volgende comunidad had ook iets van zes huizen en in de derde stond het huis van Natalia. Natalia die haar verlegenheid volledig kwijt was geraakt tijdens de tocht zat juichend op het paard te roepen, 'ja ja!! nu ga je mijn huis zien'. Wat Natalia haar huis noemde was werkelijk niet meer dan een schapenhok met een rieten dak. Haar moeder stond voor het huisje al te zwaaien en Natalia was in een grote sprong van het paard af om

naar haar moeder te rennen en in haar oor te fluisteren wie wie was. Opeens weer verlegen stonden daar de moeder en Natalia hand in hand op ons te wachten.

Na een hartelijke groet en een bezoek binnen in het huisje van Natalia kregen Vicky en Jolanda even de kans om alleen met de moeder te praten. Ze vertelde dat ze heel arm zijn en dat het enige stukje grond dat ze hebben genoeg is om van te eten, maar niet genoeg is om ook inkomsten uit te halen d.m.v. verkoop op de markt zoals de meeste burens wel hebben. De enige inkomstenbron die ze hebben is als haar man op het land van anderen kan werken. Haar dankbaarheid was heel groot voor het feit dat Natalia nu bij ons eten kreeg

en dat we haar hielpen met haar huiswerk van school. In het huisje hadden ze alleen maar wat schapenvellen op de grond om op te slapen en verder was er een houtvuurtje met een pan erop en dat was de keuken. Er was geen tafel of stoelen en daardoor was het voor Natalia lastig om haar huiswerk thuis te kunnen maken. Verder vertelde ze dat Natalia vaak zo moe thuis kwam dat ze eigenlijk alleen maar wilde slapen na iets gegeten te hebben. Vier uur door de bergen elke dag; van maandag tot en met vrijdag, twee uur 's morgens om naar school te gaan en twee uur weer terug klimmen naar huis, is voor een meisje van zes heel zwaar. Het verschil met nu is dat Natalia ook moe thuis komt, maar dat haar buik vol zit en haar huiswerk gemaakt is en ze gespeeld heeft met leeftijdsgenootjes voordat ze moe op haar schapenvelletje tegen haar moeder aan in slaap kan vallen. Natalia komt om half 7 thuis en wil dan meteen slapen. In ons kinderrestaurant is ze van half 2 tot half 5 's middags. Voor ze bij ons kwam was ze om half 4 thuis, maar zo ontzettend moe dat ze niet meer in staat was iets te doen omdat ze vanaf 6 uur 's morgens geen voedsel meer had gekregen tot half 4 's middags. Dat zou op zich nog wel te doen zijn voor veel mensen uit de bergen, maar zo'n zware bergklim met een lege maag putte Natalia volledig uit. Het enige nadeel van het deelnemen aan ons programma in het kinderrestaurant was het tijdstip van naar huis gaan, zei haar moeder. Het was niet zozeer dat het aardedonker was vanaf 6 uur in de bergen en ze zou kunnen verdwalen, iets dat wij meteen dachten toen ze erover begon. Ze legde uit dat in het donker door de bergen lopen voor de kinderen geen probleem was omdat ze elk blaadje herkenden in de omgeving en zelfs wisten welke route ze niet moesten nemen omdat daar de geluiden van de berggeesten zouden zijn om ze bang te maken. Haar angst had te maken met dronken mannen uit andere comunidades die haar dochter zouden kunnen verkrachten. Ze had zelf al de oplossing voor het probleem en met de andere moeders afgesproken dat elke week een van de moeders weekdienst zou hebben en de kinderen halverwege op zou wachten om het donkere stuk samen te doen. We namen afscheid en de gelovige moeder vertelde heel blij te zijn dat God ons, volgens haar, op haar pad had gebracht.

Onze laatste bestemming was het huis van Hilda en Yenni. Dit gezin was er duidelijk beter aan toe dan de familie van Natalia. Ze hadden wel twee huisjes tegen elkaar aangebouwd. Huisjes van adobe (aangestamppte klei) zoals alle huisjes in de comunidades, maar goed afgewerkt en zelfs was er 1 stoel en een klein tafeltje binnen. Ook hadden ze veel schapenwol voor het huisje liggen en gedroogde maïs. De ouders waren ook een stuk jonger, de moeder was 28 en de vader 29. Ze hadden 5 kinderen en de kleinste was een jaar. Iedereen was thuis toen we aankwamen. Trots vertelde de vader dat ze 10 schapen en een koe hadden. De reden waarom ze dankbaar waren was ongeveer dezelfde als die van de moeder van Natalia. De moeder vertelde dat ze al tijden beneden wilde gaan wonen omdat dat beter zou zijn voor haar kinderen zodat ze niet elke dag vier uur hoefden te lopen, maar de vader was het daar niet mee eens en zei dat zo veel lopen wel zwaar was voor zijn dochters, maar ook trots te zijn dat zijn gezin op de mooiste plek van de wereld woonde. Iedereen keek elkaar even aan en allemaal vonden we dat deze man absoluut gelijk had.

Op de terugweg waren we allemaal stil en in gedachte over alles wat we gezien en gehoord hadden en later toen we aan elkaar vroegen wat ons nou het meest had geraakt werd al snel duidelijk dat we daar bijna allemaal hetzelfde over dachten. Het was de trots op de gezichten van de kinderen om ons hun huizen en moeders te laten zien.

Voor de meeste mensen zijn dit niet eens huizen te noemen, maar voor onze kinderen is het het mooiste dat ze blijkbaar hebben en waar ze trots op zijn.

Dat is met onze andere kinderen uit de restaurants in Cusco wel anders. Die schamen zich vaak heel erg voor waar ze wonen. Lekkende kamertjes met plastic voor de ramen en een golfplatendak zijn geen uitzonderingen in een wijk waar het stinkt naar afval en ontlasting.

Na dit bezoek zijn we er dan ook wederom van overtuigd dat het fantastisch zou zijn als we er iets aan kunnen bijdragen dat de kinderen in hun comunidades blijven wonen en niet massaal naar de stad trekken omdat ze denken dat het daar beter is.

Picknick met al onze kinderen

Twee redenen hadden we om een sport/spel/picknickdag te organiseren voor al onze kinderen. De eerste was om de nieuwe kinderen kennis te laten maken met de andere 500 kinderen uit de bestaande vier restaurants en de tweede omdat Lydia Vastmans, ons bestuurslid van de stichting in Nederland samen met haar echtgenoot Hans Hattink plus familieleden over waren uit Nederland.

Tien grote schoolbussen hadden we ingehuurd om alle kinderen naar Huasao te halen zodat ze meteen het nieuwe restaurant konden zien. Zeshonderdvijftig kippenpoten en vijftienhonderd aardappels waren 's morgens vroeg al in verschillende ovens gegaan en zouden samen met het keukenpersoneel aankomen in apart vervoer. We waren er klaar voor. De eerste zeven bussen kwamen redelijk op tijd aan op het grasveld waar we elkaar zouden ontmoeten en waar de spelletjes zouden beginnen,

maar de andere drie bussen bleken onderweg kapot te zijn gegaan. Dit is iets wat regelmatig gebeurt en waar niemand meer van opkijkt, maar voor de kinderen was het wel heel vervelend omdat het ten koste ging van kostbare speeltijd. Een voor een kwamen de bussen binnendruppelen, maar de laatste was zo ernstig kapot dat hij onderweg niet meer gerepareerd kon worden en Amelia, de tutora en Maybeli, een van de leraressen, die bij de kinderen waren moesten een andere oplossing bedenken. Ze hebben de groep van veertig in tweeën gesplitst en zijn gaan wachten tot er halfvolle bussen voorbij kwamen langs de weg die hen mee wilden nemen. Dat duurde bijna anderhalf uur, dus toen zij aankwamen waren de spelletjes al bijna afgelopen en was het tijd om te gaan eten.

De tutoras met de leraren hadden de kinderen in drie enorme groepen verdeeld en samen met het keukenpersoneel rende Lydia + familie en Jolanda heen en weer om iedereen zoveel mogelijk tegelijkertijd eten te geven. Dat lukte redelijk en binnen een half uur zat iedereen met een bordje gepofte aardappels, kippenpoot en aji (een groene saus) lekker te eten op het grasveld voor ons kinderrestaurant.

De kinderen van de andere vier restaurants klaagden dat ze net zo'n mooi restaurant wilden als de kinderen van Huasao en ook een speeltuin zoals zij. We hebben uitgelegd dat hier de plek zich heel erg leende voor deze bouw en speeltuin, maar dat zij weer andere dingen hebben die de kinderen van Huasao niet hebben zoals een overdekte gymzaal. Na een beetje gegrom werd het uiteindelijk stil.

Gelukkig was er na de maaltijd nog even tijd om in de nieuwe speeltuin te spelen, maar dat was niet echt goed ingeschat aangezien de hangbrug van houten palen geen 100 kinderen in één keer kon dragen. Gelukkig greep de groep van Vicky snel in en konden we nog net voorkomen dat de brug zou instorten.

Om 15.00 uur stonden de bussen weer klaar om onze kinderen terug naar Cusco te brengen en vrolijk nam iedereen afscheid van elkaar, maar niet voor we eerst beloofd hadden aan de kinderen van Huasao dat ook zij binnenkort een bezoek mochten brengen aan de andere kinderrestaurants. Dat is nog niet gebeurd, maar gaan we de komende maanden zeker plannen.

Oproep voor kleding, schoenen en speelgoed

Elk jaar met Kerst geven we onze kinderen een pakketje waar van alles in kan zitten. Meestal iets van kleding of schoenen, een knuffelbeest of ander speelgoed of wat schoolspulletjes. Toen we nog maar honderdtwintig kinderen hadden was dat prima te doen en hadden we genoeg gespaard aan giften zodat we voor iedereen wel iets hadden. Nu met 600 kinderen is dat opeens een probleem geworden en komen we ruim te kort om dit te kunnen blijven doen, helaas.

Ook zijn de regels voor overbagage veel lastiger geworden waardoor mensen maar beperkt mee kunnen nemen. Er zijn best wel mensen die pakketten willen opsturen, maar dat is voor ons niet gunstig omdat die vaak kwijt raken of wij er belasting over moeten betalen als er te veel van waarde in zit. Dus opsturen is geen optie, helaas. Juist om die reden waren we altijd zo ontzettend blij als mensen zelf in hun eigen bagage dingen meebrachten. Hoewel het niet onze stijl is, willen we toch een keer iets aan u vragen. Zou u zo vriendelijk willen zijn,

mocht u naar Cusco komen en wat ruimte over hebben in uw bagage, wat kinderkleding, schoentjes en speelgoed voor onze kinderen willen meenemen. Heel hartelijk dank hiervoor.

En onze andere kinderen en de hotels?

De reden waarom we bijna de volledige nieuwsbrief aan de nieuwe kinderen hebben besteed is om u een goed beeld te geven van hoe dorpskinderen hier leven. Er is ook veel te vertellen over onze kinderen in Cusco, maar deze nieuwsbrief zou te lang geworden zijn om daar ook over te vertellen. Wat we u in het kort kunnen zeggen is dat de situaties thuis van de meeste kinderen er helaas niet op vooruit zijn gegaan.

Nog vaker dan we gewend zijn, komen de kinderen met verhalen over geweld of dat een van hun ouders voor lange tijd weg is om ergens anders werk te zoeken. Moeders die fulltime in huizen gaan werken in de hoofdstad Lima en hun gezin achter laten omdat er geen geld is. De verslechtering van de economische situatie is hier voor vele mensen onleefbaar. De bus is laatst 10 cent duurder geworden. Tien cent zult u misschien denken, dat is toch niets, maar als je moeder het busgeld twee van de vijf keer al niet had dan is tien cent opeens heel veel geld en zeker voor onze kinderen die als ze niet met de bus naar huis kunnen meestal uren moeten lopen. Steeds vaker vragen de kinderen voor ze ons gedag zeggen of ze wat broodjes die over zijn mee mogen nemen omdat ze nog uren moeten lopen om thuis te komen. Over al deze dingen en natuurlijk ook de leuke dingen die we met ze meemaken vertellen we u graag in de volgende nieuwsbrief.

Met de hotels gaat het allemaal prima gelukkig, daar merken we tot nu toe nog niet veel van de crisis. We hopen natuurlijk dat dat zo blijft maar weten tegelijkertijd dat ook wij er last van gaan krijgen omdat waarschijnlijk steeds minder mensen het geld hebben om zo'n lange reis te maken en wij dus minder mensen in de hotels zullen hebben. We kunnen alleen maar hopen dat het allemaal mee zal vallen en dat als u naar Cusco komt bij ons een kamer zult boeken in een van de twee hotels in het centrum van Cusco of in onze prachtige hacienda in Huasao.

December 2008 in Nederland en Peru

December is in Nederland voor de meeste kinderen een speciale maand die in het teken staat van veel verschillende dingen: familiegevoel, speculaas, Sinterklaas die scholen bezoekt, cadeaus, sneeuw, eten, kerstboom, versierde winkelramen, versierde huiskamers en gezellige avonden in een warm huis met je ouders.

Voor onze kinderen uit de restaurants ziet deze maand er heel anders uit. Hier staat deze maand in het teken van einde schooljaar, regenseizoen, verse maïs, terug naar je dorp, op het land werken of op straat geld bijverdienen, uren in de rij staan bij winkels om een gratis bekertje chocolademelk te krijgen of iets van speelgoed als je mazzel hebt, kerstfilms kijken uit verre landen voor de etalages van radiowinkels, panaton eten, kerstmaaltijd plus cadeau krijgen in het kinderrestaurant, je ouders missen.

Het verschil is groot, maar gelukkig kunnen we iets voor ze doen en ze laten zien dat ze ook veel voor elkaar kunnen doen in de vorm van vriendschap.

Door ze een plek te geven zoals in onze kinderrestaurants waar ze veilig kunnen spelen, verzorgd worden, lekker eten krijgen en andere kinderen kunnen ontmoeten die onder dezelfde omstandigheden leven, hopen we die vriendschap te stimuleren. Omdat we ervan overtuigd zijn dat als je een echt vriendje of vriendinnetje hebt je leven er altijd zonniger uitziet.

Vrienden van Niños

Zoals u als donateur ongetwijfeld weet, zijn de vrienden van Niños beschikbaar voor het geven van een Niños presentatie op locatie voor uw club, vereniging, school, kerk, etc.

Deed Jan Schoenmakers dat al in alle jaren, nu na het beëindigen van zijn drukke werkzaamheden bij Kroon Kaashandel in Den Haag, is ook Jan Tops beschikbaar om dergelijke presentaties te houden.

Nadere informatie is te verkrijgen bij onderstaande adressen:

- Jan Schoenmakers: e-mail: jancp@kabelfoon.nl - tel: 010-4739709 of 06 -17343108
- Jan Tops: e-mail: tops@planet.nl - tel: 0182-610515 of 06-21206247

Secretariaat

Digitale nieuwsbrief:

Het secretariaat mocht op het verzoek in nieuwsbrief 25 vele e-mailadressen ontvangen ten behoeve van de digitale nieuwsbrief. Onze hartelijke dank hiervoor! Voor de nieuwkomers herhalen we dit verzoek graag nog een keer. De digitale nieuwsbrief scheelt – naast het werk - enorm veel papier-, kopieer- en portokosten. Geld wat we veel liever aan onze projecten willen besteden. Daarnaast dragen we ons steentje bij aan het milieu. DUS BESTE DONATEURS DIE BESCHIKKEN OVER E-MAIL MELDT U AAN VOOR DE DIGITALE NIEUWSBRIEF door een mailtje te sturen naar info@stichtingninos.com onder vermelding van uw naam en postadres. U helpt ons en het milieu hier enorm mee! Bij voorbaat onze dank!

Akte van schenking:

Wellicht ten overvloede maken wij u graag attent op de mogelijkheid om een akte van schenking op te laten maken. Hiermee kunt u uw giften aftrekken van de belastingen. Laat u zo'n akte opmaken door: Notariskantoor WarmerdaMinnee – Postbus 186 – 3750 GB Bunschoten – Tel: 033-2986522 dan betaalt de Stichting bovendien de kosten die hieraan verbonden zijn.

Overige gegevens secretariaat Stichting Niños Unidos Peruanos

Contactpersoon: Lydia Vastmans
Adres: Koninginnelaan 8
Postcode & plaats: 1182 AS Amstelveen
Telefoon: 020-6403019
E-mail: info@stichtingninos.com
Website: www.ninoshotel.com
Bankrekening: 43 99 71 365

Doneert u vanuit het buitenland? Vergeet dan de BICcode: ABNANL2A en de IBAN-code: NL62ABNA0439971365 niet te vermelden. Uw bank geeft u verder de details.

Tot slot!!

De Vrienden van Niños en het secretariaat van Niños wensen u fijne en gezellige feestdagen en voor 2009 alle goeds!

Daarnaast en net zo belangrijk willen wij u hartelijk bedanken voor alle genoten steun in 2008. Hopelijk bent u in 2009 ook weer van de partij!

Lydia en Hans, Jan Schoenmakers en Jan Tops